

Pirjo ja Timo Raunio näkevät lapsityön kehittämisen seurakunnan ajankohtaisimpana haasteena. Paras on edessä -hanke antaa toivoa lapsityön uudesta tulemisesta.

Enemmän kuin yksi työmuoto muiden joukossa

Lapsityö on SEURAKUNNAN ELINEHTO

JUKKA MÄKINEN

Vuosi 2008 on nimetty Suomen Helluntaikeräyksen lapsi- ja perheyön vuodeksi teemalla "Paras on edessä". Lapsityön asemaa ovat pohtineet myös Aetsän Kiikassa asuvat Pirjo ja Timo Raunio. Raunioiden mielestä on hieno asia, että lapsityö on nostettu esiin ja yhteisen keskustelun aiheeksi. Samalla he ovat huolissaan siitä, jääkö lapsityön arvostus vain puheiden tasolle vai seuraako siitä myös käytännön tekoja.

- Lapsityötä kannatetaan juhlapuheissa ja julkilausumissa, mutta arvostus näkyy liian vähän seurakuntien arkielämässä, Rauniot huomauttavat.

- Maastamme löytyy lukuisia pieniä seurakuntia, jotka kamppailevat jo omasta olemassaolostaan. Ei ole lapsia, ei nuoria, ei edes monia keski-ikäisiä. Onkohan kyse siitä, että lapsityöhön ei ole käytännössä panostettu?

"Viimeinen sammuttaa valot"

- Jos paikkakunnan lapsille ei julisteta evankeliumia, käy seurakunnissa lopulta niin, että viimeinen lähtijä saa sammuttaa valot. Koko seurakunnan olemassaolo on uhattuna. Onkin syytä kysyä, kalastammeko vain vuosikymmenien tavan vuoksi siellä, missä kala ei syö, eikä siellä, missä sen tiedetään syövän? Timo Raunio kysyy.

Kanit Viiru ja Sokeri poikien syleilyssä.

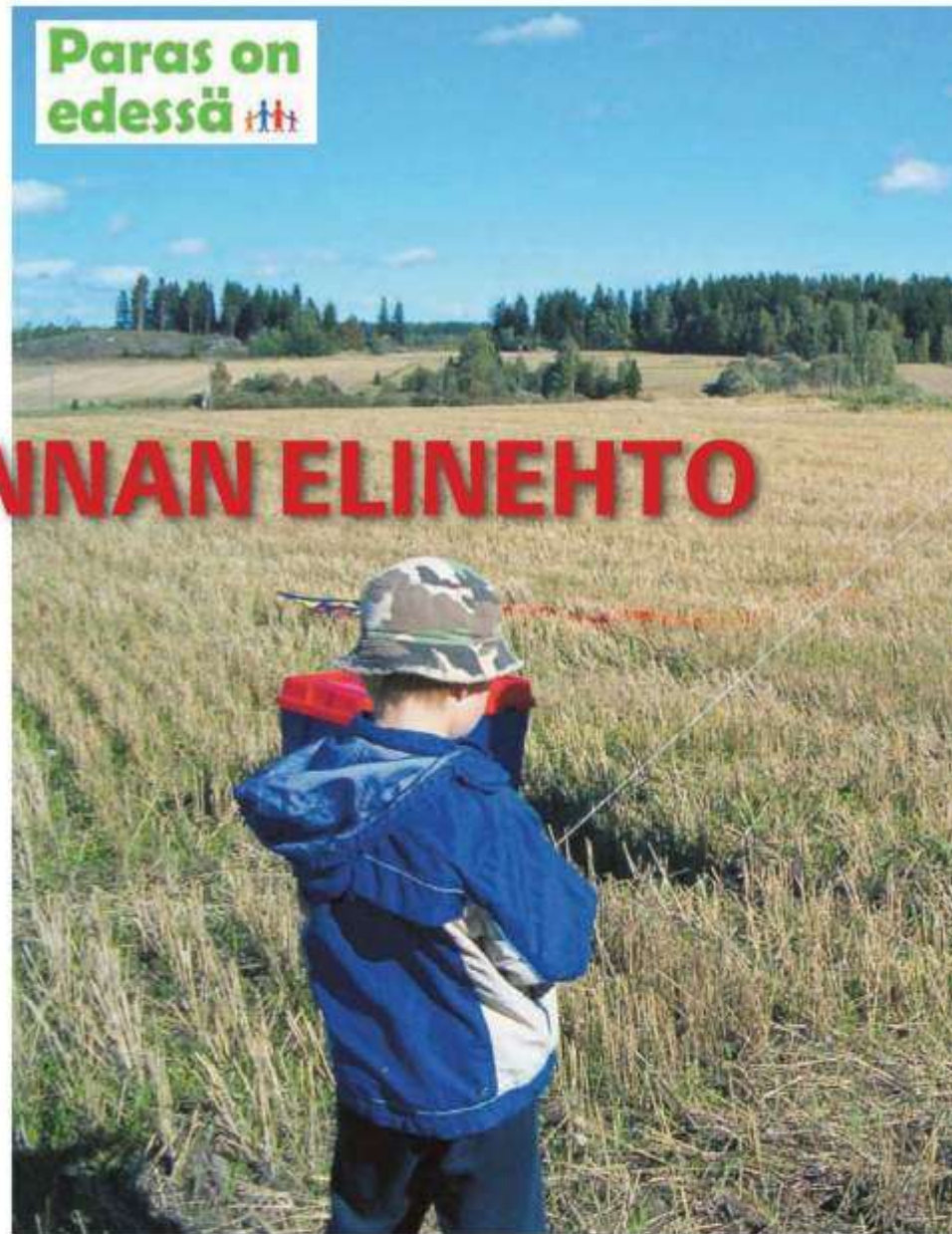
Hän muistuttaa, että tilastojen mukaan suurin osa uskoontuloista tapahtuu alle 20-vuotiaana.

- Jos emme saavuta lapsia, suurin osa uudesta sukupolvesta jää lopullisesti saavuttamatta.

Raunioiden mielestä monissa seurakunnissa vetäytyään vuodesta toiseen tavanomaisten hokemien taakse, kuten "meidän seurakunnassamme ei ole lapsityöntekijöitä" tai "meillä ei ole lapsiperheitä". Lapsia ja lapsiperheitä on varmasti jokaisen lähipiirissä. Vanha sanonta sanoo, että rakkaus on kekseliäs. Rakkaus, välittäminen ja läsnäolo ovat avaimia myös lapsityön tekemiseen.

Rauniot huomauttavat, että Jeesus sanoi koskettavat sanansa "sallikaa lasten tulla minun tyköni, alkääkää estäkö heitä" omille opetuslapsilleen eli aikuisille miehille. Hän ei kohdistanut sanojaan lapsille tai uskosta osattomille ulkopuolisille. Raunioiden mielestä tilanne ei ole opetuslasten ajoista paljokseen muuttunut: edelleen aikuiset miehet seurakuntien johdossa ovat valittavan usein niitä, jotka ovat vaikeuttamassa lasten pääsyä Jeesuksen luokse. Timon mielestä pelkkä myönteinen puhe lapsityöstä ei riitä.

- Lapsityö tuntuu olevan jonkinlainen kiistakapula monissa seurakunnissa. Olemme huolestuneina seuranneet, miten useat lapsityöaktiivit eri puolil-

la Suomea ovat syystä tai toisesta jääneet sivuun omista seurakunnissaan. Heidän intoaan ja ideoitaan ei ole ymmärretty, ja näin heidät on lannistettu.

Yli 20 vuotta lapsityössä

Pirjo ja Timo Raunio panos lapsityössä on ollut ja on edelleen vaikuttava. Yhdessä he ovat tehneet lapsityötä eri muodoissa jo kaksikymmentä vuotta ja kumpikin sitä ennen vuosia tahoillaan. He ovat pitäneet aktiivisesti kerhoja, leirejä ja lapsityön ideapäiviä niin kotiseurakunnassaan kuin eri puolilla Suomea. Esimerkiksi viime vuonna he olivat auttamassa 32 eri seurakuntaa adventisteista luterilaisiin, toki suurin osa niistä oli helluntaiseurakuntia.

Suomen lisäksi Rauniot ovat vuosien mittaan saaneet käydä pitämässä erilaisia lastentapahtumia ja koulutuspäiviä Venäjän Karjalassa, Virossa ja Saksassa. Myös Juhannuskonferenssin ja Elotulien puuhatteltat ovat heidän ideoimiaan. He ovat kantaneet vastuun myös niiden toiminnasta yhdessä ystäviensä kanssa.

Näin Rauniot ovat saaneet laajaa kokonaisnäkemystä siihen, mitä lapsityö ruohonjuuritasolla

tarkoittaa. Siksi heillä on kokemuspohjaa osallistua keskusteluun lapsityöstä.

"Jumala ei ole puhunut lapsityöstä"

Vain muutamassa helluntaiseurakunnassa on palkattu lapsityöntekijä, useimmissa ei ole edes

harkittu hänen palkkaamistaan. Raunioiden mukaan seurakuntien johtohahmot vain harvoin rohkaisevat lapsityön vastuunkantajia työssään. Timo kertoo tuntevansa pyhäkoulunopettajan, joka piti pyhäkoulua uskollisesti 30 vuotta. Tuon 30-vuotisen uran aikana yksikään seurakun-

Tuomas Raunio sai Uuden testamentin lukemisesta palkinnoksi polkupyörän. Kaneli-koira jakamassa yhteistä iloa.

Kuvat: Pirjo Raunio ja Kuul Ahonen

myös lapset? hän kysyy.

– En vähättele Jumalan puheen ja kutsumuksen merkitystä, mutta väitän, että kaikessa seurakunnan työssä, myös lapsityössä, on paljon sellaista käytännön jumalanpalvelusta, johon itse kukin meistä pystyy ja jota on mahdollista tehdä ilman erityistä ilmestystä tai kutsua. On kuitenkin paljon helpompaa todeta, että "Jumala ei ole puhunut minulle lapsityöstä" tai "en ole kokenut sitä sillä tavalla" kuin lähtee esimerkiksi leirille uimavalvojaksi tai osallistua joka-viikkoisen kerhon pittoon. Jotkut piiloutuvat myös seurakunnan passiivisuuden taakse, että "kun ei meidän seurakunta...". Samalla he unohtavat, että he itse ovat seurakunta, jonka tulisi vain ryhtyä käytännön toimiin.

sessä (1/2008) mainittu Jees-lehden tilauksen hupeneminen. 1990-luvulta lähtien Jees-lehden lukijamäärä oli vähentynyt 15 000 tilaajalla!

Jutussa todettiin, että hengellinen lastenlehti jää helposti alakynteen nykyisessä lastenkulttuurissa.

– Haluammeko me aikuiset uskovat tosiaan olla luomassa sellaista lastenkulttuuria, johon eivät enää kuulu hengellinen lastenlehti tai hengelliset lastenkirjat? Rauniot kysyvät.

Heidän mukaansa aikuisen tulee valita, mitä pieni lapsi lukee. Jos uskova vanhempi ei tilaa lapselle tai naapurin lapselle Jees-lehteä, kuka sen tilaa? Ja kuka antaa lapselle hengellistä luettavaa, jos uskova isä ja äiti eivät sitä tee?

Raunioiden omassa perheessä luetaan paljon. Viime aikoina on

Itä-Euroopan kommunistihallinto puolestaan toteuttanut järjestelmällistä lasten pioneerikasvatusta ja kielsi kaiken evankeliumin julistamisen alle 18-vuotiaille. Kommunistit tajusivat, että tuohon ikään mennessä ihminen on jo useimmiten tiensä valinnut.

– Myös palestiinalaisten "vihakasvatus" alkaa jo lastentarhassa. Sen seurauksena jopa 70 prosenttia 9 – 16 -vuotiaista lapsista toivoo elämässään eniten sitä, että he saisivat kuolla itsemurhapommittajana.

Laulut, retket, värikkäät liput ja leirinuotiot ovat edelleen kova sana lapsityössä. Mitä näistä seurakunta ei Hitlerin päivinä olisi pystynyt tarjoamaan? Entä tänään?

– Esimerkiksi viikoittainen kerho lauluineen, retkineen, makkarapaistoinen, mönkijäajeluineen, trampoliineineen, pelineen ja leikkeineen kerää Kiikan kokoisella pikkukylällä säännöllisesti 20 - 40 kerholaista keskiviikon kerhoon.

Erialaisten oheistoimintojen avulla Rauniot haluavat antaa lapsille myönteisiä kokemuksia hengellisistä asioista. Tärkeintä heidän työssään on kuitenkin se, että he voivat opettaa lapset Jeesuksen tuntemiseen ja innostaa heitä lukemaan Raamattua. Näin lapset saavat kestävästi perustuksen omaan elämäänsä.

– Me teemme tätä työtä koko perheellä, Pirjo ja Timo sanovat.

– Tiimin paras "markkinamies" on poikamme Tuomas, joka elää rohkeasti uskoaan todeksi kaverien keskeillä. Monen lapsen sielunhoitajana on toiminut leirikoira Kaneli, jota saa vaikka halata, silloin kun oikein harmittaa.

Mönkijöillä ajaminen kiinnostaa kerhossa.

Herääminen lapsityölle

Rauniot toivovat sydämestään, että Paras on edessä -hanke saa aikaan todellista heräämistä lapsityölle. Heidän mukaansa seurakunnissa on ensin tärkeä rehellisesti myöntää, miten pieni osa paikkakunnan lapsista nykyisin tavoitetaan. Sitten olisi uskallettava katsoa mitä tapahtuu, jos lapsityöhön satsataan tosissaan vaikkapa viisi vuotta. Tämä edellyttää lapsityön asettamista seurakunnan toiminnan "eturintamaan".

Timo uskoo vakaasti, että jo viiden vuoden määrätietoinen panostus lapsityöhön tuottaa महतavan kasvun seurakuntaan.

– Se on jotakin sellaista, mitä ei nyt osata edes kuvitella.

Lapsityössä voidaan tehdä yhteistyötä myös eri seurakuntien kesken ja yli paikkakuntarajojen. Pienet seurakunnat voivat järjestää yhdessä leiripäiviä tai Kids Action Night -tapahtumia, jopa palkata yhteisen lapsityöntekijän.

– Taivaan varastoissa riittää tuoreita ideoita. Rukoillaan, että voisimme päästää seurakuntalaisten potentiaalin vapaaksi toteuttamaan niitä. Ollaan valmiita satsamaan lapsityöhön aikaamme ja varojamme, odottamatta, että joku muu tekee sen.

nan saarnaaja tai vanhimmistoveri ei kuitenkaan käynyt rohkaisemassa häntä työssään.

Pirjoa harmittaa sekin, että uskovat piiloutuvat usein lapsityös-

sä tutun hokeman taakse, "ettei Jumala ole puhunut minulle lapsityöstä".

– Eikö lähetyksäkäs ilmaisua "kaikille luoduille" pidä sisällään

Narinaa kustannuksista ja lukemisen lama

Lapsityön arvostuksen puute näkyy Raunioiden mukaan käytännössä myös jatkuvana narinana kustannuksista.

– Eri puolilla Suomea monia leirejä "kolunneina" olemme toistuvasti kuulleet, miten leirit muodostavat taloudellisen rasitteen seurakunnalle. Leirit ei saisi maksaa mitään. Ja kuitenkin: mikä onkaan seurakunnalle hedelmällisempi työmuoto kuin saada julistaa evankeliumia lapsille!

Rauniot kertovat erään pienen paikkakunnan leiripäivän suunnittelusta, johon liittyy yksi seurakunnan johtajista totesi:

– Leiripäivän pitää olla niin lyhyt, ettei lapsille tarvitse antaa ruokaa! Jos leirille tulee vaikkapa sata lasta, ovat ruokakustannukset seurakunnalle liian suuret.

Tämä johtava veli ei ajatellut lainkaan sitä, miten mahdettava olisi julistaa evankeliumia noille sadalle lapselle.

Myös hengellisen lastenkirjallisuuden vähäisyys huolettuu Rauniota.

– Yksi osoitus lapsityön tilasta oli *Ristin Voitto* -lehden uutis-

ollut jopa ongelma löytää 9-vuotiaalle lukutoukalle uusia kirjoja, kun kaikki vanhat hyvät hengelliset lastenkirjat on jo moneen kertaan luettu.

Jotakin aikoja sitten perheen Tuomas-poika kertoi, että hänen luokkansa kirjahyllyssä oli hyvin vähän kirjoja luokassa luettavaksi. Niinpä Pirjo-äiti keräsi perheen kirjahyllystä parikymmentä hyvää hengellistä lasten ja nuorten kirjaa ja lahjoitti ne lapsensa luokkaan. Kirjalahjoitus sopi mainiosti myös opettajalle.

Hitlerin tehokas toimintamalli

Timo Raunio huomauttaa, että monet muut kuin uskovat ovat tajunneet lapsityön arvon paremmin.

– Kristityt eivät useinkaan ajattele yleviä Hitleristä, kommunistihallinnosta tai islamistiaktiiviteista. Vaan entäpä jos kuitenkin joudumme nostamaan heille hattua? Hitler ei ainoastaan kannattanut lapsityötä, vaan hän myös teki sitä. Hitlerin kerrotaan tarjonneen lapsille lauluja, retkiä, värikkäitä lippuja ja leirinuotioita. Lapset olivat innoissaan, ja seuraukset tehokkaasta lapsityöstä me tiedämme.

Kasvomaalauksia on jännää kokeilla.

